

Souhrnná chronologie života Karola Wojtyły – Jana Pavla II.

18. května 1920 se ve Wadowicích u Krakova v Polsku narodil Karol Józef Wojtyła. Jeho otec, důstojník, měl tehdy čtyřicet let a jeho matka, šestatřicetiletá Emilie Kczorowská, pracovala v domácnosti. Měl jednoho bratra, Edmunda, který byl o čtrnáct let starší. Mladší sestra Olga zemřela o šest let dříve v útlém mládí. Pokřtěn byl 20. června 1920. 15. září 1926 začal navštěvovat obecnou školu. Jeho matka umřela na srdeční chorobu 13. dubna 1929. 5. prosince 1932 umřel také jeho bratr, který byl lékařem a nakazil se při epidemii.

3. května 1938 přijal biřmování, v témže měsíci složil maturitní zkoušku na gymnáziu. 22. června téhož roku se zapsal na Filosofickou fakultu Jagellonské univerzity v Krakově. Zde v únoru 1940 poznal Jana Tyranowského, který ho zapojil do skupiny „živého růžence“ a uvedl ho do studia mystiků. 1. listopadu téhož roku začal pracovat v kamenolomu Zakrzówek, aby se tak vyhnul deportaci do nacistického Německa, které již celý rok okupovalo Polsko.

18. února 1941 umřel jeho otec. V srpnu téhož roku Karol Wojtyła přijal do svého bytu rodinu Mieczysława Kotlarczyka, zakladatele Živého divadla. Během jara 1942 byl přeložen do továrny Solvay a v říjnu začal jako seminarista frekventovat tajné kursy na Teologické fakultě Jagellonské univerzity. V březnu 1943 se naposledy objevil na divadelní scéně jako hlavní hrdina ve hře *Samuel Zborowský* od Juliusza Słowackého. 29. února 1944 ho porazil nákladní automobil a byl hospitalizován. V srpnu téhož roku ho arcibiskup Sapieha spolu s ostatními tajnými seminaristy ubytoval v arcibiskupském paláci v Krakově.

1. listopadu 1946 byl ordinován na kněze v soukromé kapli kardinála Sapiehy. 15. listopadu odjel do Říma, aby pokračoval ve svých studiích na papežské univerzitě Angelicum. 3. července 1947 složil licenční zkoušku z teologie a během léta cestoval po Francii, Belgii a Holandsku. 19. června 1949 obhájil doktorskou práci *Nauka o víře podle svatého Jana od Kříže*. O čtrnáct dní později se vrátil do Krakova. 8. července téhož roku byl určen jako kaplan ve farnosti Niegowic. 16. prosince mu Jagellonská univerzita nostrifikovala akademický titul doktora teologie.

V srpnu 1949 byl jmenován kaplanem ve farnosti Svatého Floriana v Krakově. 1. září 1951 mu dal krakovský arcibiskup Eugeniusz Baziak dva roky, aby se připravil na habilitační zkoušku a mohl přednášet na univerzitě. V říjnu 1953 začal přednášet katolickou sociální etiku na Teologické fakultě Jagellonské univerzity. V prosinci obdržel habilitaci a docenturu. V roce 1954 se stal profesorem v Krakovském semináři a na Katolické univerzitě v Lublinu. 15. prosince 1957 ho Ústřední kvalifikační komise jmenovala svobodným docentem.

4. července 1958 byl jmenován pomocným biskupem v Krakově. 28. září přijal biskupské svěcení. V roce 1960 publikoval knihu *Láska a odpovědnost*. Po smrti arcibiskupa Baziaka byl 16. července 1962 zvolen kapitulním vikářem. 5. října téhož roku odjel do Říma, kde od 11. října do 8. prosince participoval na prvním zasedání 2. vatikánského koncilu. Od 6. října do 4. prosince 1963 se účastnil druhého zasedání 2. vatikánského koncilu. Ve dnech 5. až 12. prosince se odebral na pouť do svaté země. 30. prosince byl jmenován krakovským arcibiskupem.

13. ledna 1964 byla oficiálně publikována bulla s jeho jmenováním krakovským arcibiskupem a 8. března se slavilo jeho ustanovení ve wawelské katedrále. Od 14. září do 21. listopadu se v Římě zúčastnil třetího zasedání 2. vatikánského koncilu a bezprostředně potom jel znovu na pouť do svaté země. Od 14. září do 8. prosince 1965 se v Římě zúčastnil čtvrtého zasedání 2. vatikánského koncilu. Od 13. do 20. prosince 1967 v Římě participoval na jednání Rady pro laiky.

28. června 1969 přijal od Pavla VI. titul kardinála svaté církve římské. V roce 1969 publikoval knihu *Osoba a úkon*. Od 11. do 26. října téhož roku se v Římě zúčastnil prvního

mimořádného plenárního zasedání Biskupského synodu. V roce 1972 publikoval studii o uvádění závěrů 2. vatikánského koncilu do praxe: *K pramenům koncilní obnovy*. 8. května téhož roku zahájil synodu biskupů Krakovského arcibiskupství. Od 2. do 9. března 1973 participoval na Eucharistickém kongresu v Austrálii. Při této příležitosti navštívil také Filipíny a Novou Guineu. V květnu téhož roku navštívil Belgii a v listopadu Francii.

Od 27. září do 26. října 1974 se zúčastnil třetího řádného plenárního zasedání Biskupského synodu, kde byl doktrinárním relátorem. Od 3. do 8. března 1975 se v Římě zúčastnil jednání Rady Generálního sekretariátu Biskupského synodu. V září téhož roku navštívil tehdejší Německou demokratickou republiku. Od 7. do 13. března 1976 měl ve Vatikánu duchovní cvičení za přítomnosti Pavla VI. Jeho meditace vyšly v knize *Znamení odporu*. Od 23. července do 5. září 1976 cestoval po Spojených státech a Kanadě, kde přednesl několik přednášek.

Od 11. srpna do 3. září byl v Římě na pohřbu Pavla VI., na konkláve a na následujících obřadech spojených s volbou nového papeže Jana Pavla I. 3. října byl opět v Římě, tentokrát na pohřbu Jana Pavla I. 14. října vstoupil znovu do konkláve a 16. října kolem 17:15 byl zvolen papežem. Přijal jméno Jan Pavel II. 22. října se slavilo oficiální zahájení jeho služby nejvyššího pastýře katolické církve. 5. listopadu podnikl pouť do baziliky v Assisi a následně do římské baziliky Santa Maria sopra Minerva, aby prokázal úctu patronům Itálie, svatému Františkovi a svaté Kateřině Sienské. 12. listopadu přebral jako římský biskup katedru v San Giovanni in Laterano.

4. března 1979 byla publikována jeho první encyklika *Redemptor hominis*. V červnu se vrátil do Polska na pastorační návštěvu. V říjnu téhož roku promluvil v OSN v New Yorku. V listopadu se setkal s ortodoxním patriarchou Dimitriem I. v Turecku. 4. dubna v roce 1980 poprvé zpovídal věřící v bazilice Svatého Petra ve Vatikánu. 30. listopadu byla publikována jeho encyklika *Dives in misericordia*. 11. ledna 1981 zahájil ve Vatikánu tradici křtu dětí v době Epifanie. 13. května v 17:19 na náměstí Svatého Patra spáchal Alì Agca atentát na Jana Pavla II. Po okamžité operaci byl hospitalizován na poliklinice Gemelli a vrátil se do Vatikánu po dvaadvaceti dnech, tedy 3. června. Následně byla nutná další hospitalizace od 20. června do 14. srpna.

V květnu 1982 se odebral na pouť do Fatimy, aby zde Panně Marii poděkoval za její mateřskou ochranu a aby rok po atentátu recitoval úkon zasvěcení a odevzdání světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. 10. října předsedal obřadu kanonizace Maxmiliána Kolbeho. 25. ledna 1983 promulgoval nový *Kodex kanonického práva*. 25. března zahájil Svatý rok vykoupení. 27. prosince navštívil Alì Agcu v římském vězení Rebibbia. 22. dubna 1984 ukončil Svatý rok vykoupení.

Ve dnech 30. a 31. března 1985 přijal v Římě účastníky mezinárodního shromáždění mladých. 13. dubna 1986 navštívil římskou synagogu a 18. května publikoval encykliku *Dominum et vivificantem*. 27. října předsedal v Assisi Světovému dni modliteb za mír. 25. března 1987 byla publikována encyklika *Redemptoris Mater*. Při vigilii slavnosti Seslání Ducha svatého vyhlásil mariánský rok. 30. prosince byla publikována encyklika *Sollicitudo rei socialis*.

21. května 1988 otevřel ve Vatikánu pečovatelský dům „Dar Mariin“, který byl svěřen sestřím z kongregace matky Terezy Kalkaty. 28. června podepsal apoštolskou konstituci *Pastor Bonus*, jíž se reformovala Římská kurie. 15. srpna uzavřel mariánský rok. 7. září 1989 vyhlásil den modliteb za mír v Libanonu. 30. září přijal návštěvu primase anglikánské církve Roberta Runcieho. 26. srpna 1990 apeloval naléhavě na mírové uspořádání záležitostí v Perském zálivu poté, co došlo ze strany Iráku k invazi do Kuvajtu. 7. prosince byla publikována encyklika *Redemptoris missio*.

15. ledna 1991 zaslal list prezidentovi Spojených států amerických Georgi Bushovi a iráckému prezidentovi Saddam Hussainovi, aby odvrátil válku v Perském zálivu. 1. května byla publikována encyklika *Centesimus annus*. Ve dnech 12. až 26. července 1992 byl

hospitalizován na poliklinice Gemelli v Římě, aby mu byl odoperován nezhoubný nádor ze střev. 9. prosince byl publikován *Katechismus katolické církve*, který byl schválen již v červnu téhož roku. 9. a 10. ledna 1993 v Assisi předsedal modlitebnímu setkání za mír v Evropě a zejména na Balkánu. 6. srpna byla publikována encyklika *Veritatis splendor*. 11. listopadu upadl a vykloubil si pravé rameno, které pak muselo být zafixováno na celý měsíc.

23. ledna 1994 slavil ve vatikánské bazilice mši svatou za mír na Balkáně. 28. dubna upadl a zlomil si pravou stehenní kost, byl operován na poliklinice Gemelli v Říme a jeho hospitalizace trvala až do 27. května. 14. listopadu byl zveřejněn apoštolský list *Tertio millennio adveniente*, v němž se ohlašuje Jubilejní rok 2000. V roce 1995 byly publikovány encykliky: 25. března *Evangelium vitae* a 25. května *Ut unum sint*. 22. února 1996 vyšla apoštolská konstituce *Universi dominici gregis*, jíž se reformují pravidla pro konkláve. Od 6. do 15. října byl hospitalizován na poliklinice Gemelli, aby mu byl proveden chirurgický zásah v oblasti slepého střeva.

16. června 1997 zaslal list izraelskému premiérovi Benjaminu Netanjahuovi a prezidentovi palestinské správy Jásiru Arafatovi, aby tak podpořil mírový proces na Blízkém Východu. 14. září 1998 byla publikována encyklika *Fides et ratio* a 29. listopadu byla zveřejněna bulla *Incarnationis mysterium*, v níž se vyhláší Jubileum roku 2000. 1. října 1999 byl publikován apoštolský list *Spes aedificandi*, v němž byly prohlášeny za patronky Evropy svatá Brigita Švédská, svatá Kateřina Sienská a svatá Terezie Benedikta od Kříže. V noci 24. prosince zahájil Jan Pavel II. Velké jubileum roku 2000.

Ve dnech 24. až 26. února 2000 podnikl pouť na horu Sinaj v Egyptě. Do svaté země, kde navštívil Jordánsko, palestinská autonomní teritoria a Izrael, se vypravil ve dnech 20. až 26. března. 7. května předsedal eucharistické připomínce „svědků víry ve 20. století“. 12. a 13. května se odebral na pouť do Fatimy, kde bylo zveřejněno famózní třetí tajemství. 6. ledna 2001 uzavřel Velké jubileum roku 2000 a podepsal apoštolský list vydaný u příležitosti závěru této velké události s titulem *Tertio millennio ineunte*. 24. ledna 2002 předsedal v Assisi Dni modliteb za světový mír. 16. října v apoštolském listu *Rosarium Virginis Mariae* vyhlásil rok růžence a přidal dalších pět „tajemství světla“ k této tradiční mariánské modlitbě.

5. března 2003 předsedal Dnu modliteb a postu za mír. 23. dubna naplnil 8959 dní pontifikátu. Stal se tak třetím nejdéle sloužícím papežem po Piu IX. a Lvu XIII., ponecháme-li stranou pontifikát svatého Petra. 17. dubna byla publikována encyklika *Ecclesia de eucharistia*. 16. října předsedal Jan Pavel II. slavnostním obřadům u příležitosti oslav pětadvacátého výročí od začátku svého pontifikátu. 28. února 2004 poté, co v průběhu pontifikátu navštívil 301 římských farností, přijal osobně ve Vatikánu představitele farností, které ještě nenavštívil. 10. července vyhlásil slavení Roku eucharistie. Ve dnech 14. a 15. srpna se odebral na pouť do Lurd, 5. září navštívil Loreto. To jsou také jeho poslední pouti.

30. ledna 2005 naposledy veřejně recitoval tradiční nedělní modlitbu *Angelus*. Večer 1. února byl hospitalizován na poliklinice Gemelli kvůli velkým respiračním obtížím a 10. února se vrátil do Vatikánu. 24. února se musel opět vrátit na polikliniku Gemelli, kde zůstal až do 10. března, protože se u něj projeví obtíže vyvolané nachlazením, jež prodělal v předchozích týdnech. 30. března se v hodině generální audience ukázal v oknu Apoštolského paláce, aby požehnal tisícům poutníků, kteří se shromáždili na náměstí Svatého Petra. Bylo to jeho poslední veřejné vystoupení. Odpoledne 31. března se objevila infekce močových cest, což vyvolalo septický šok a kolaps oběhu krve. Zemřel ve 21:37 2. dubna na první sobotu v měsíci a v době prvních nešpor svátku Božího Milosrdenství. Žil 84 let, 10 měsíců a 15 dní. Papežem byl 26 let, 5 měsíců a 17 dnů.

Zdroj: Karmelitánské nakladatelství